

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

28. Dies Novemb. Modò tu Deus in Cœlo, licet in æternum ego in inferno.
Gerardus inter ejus dicta.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Sapientia, unde principium capit omnis (sua) vitas : quod est bonum super omne bonum, pulchrum super omnia pulchra, justum super omnia iusta, potens super omnem potentiam, sapiens super omnem veritatem, dulce super omnem saporem. Esse tantum, ut mori elegerit, quo viveret vilissima creatura : humiliari, ne vermiculus aliquis se extolleret, homo fieri, propter inimicum sibi & Divinitati suam fidiantem hominem, ut se denique dederit in cibum & sustentationem vitæ illius, qui mille mortes mereretur. Hi tot & tanti tituli, me ad amorem tanti boni, non suaviter inducunt, sed fortiter impellunt. Dic ergò cum Poëta :

Est super omne Deus, Rex, Dominusque meus.

28. DIES NOVEMB.

Modò tu Deus meus in Cælo, licet in æternum ego in inferno. *Gerardus inter ejus dicta.*

Dei Majestas, peccati enormitas.

Pergamus velificari affectibus erga auctorem omnium effectuum. Gratulor quantum possum rebus omnibus conditis, quod tam admirandum habeant, à quo processerunt, conditorem. Plaudant Cœli, quia suum comprehendere nequeunt creatorem : servent planetæ cursum suum, stellæ majora accendant luminaria, ut luceant huic luci incessabili, quæ formavit eas : exultent elementa, quia qui creavit illa, centrum est. & petitiō universi : mixta omnia, plantæ, animalia, homines, Angeli, diem festum agant, quia tam magnam consecuti sunt Regem, tam potentem Principem, tam bonum Patrem ? lætentur cœli, & terra

de gloria talis Domini, & de magnificentia tanti Monarchæ. O igitur inter miseros miserrimum, qui tanto Domino se submittere refragatur, & in inquisitione commodorum, in distractione negotiorum, in diversitate rumorum, in inquietudine bellorum volvitur, & revolvitur perpetuò illius oblitus, qui charitate perpetua eum dilexit: cui nulla est satietas in omni voluptate, voluptas nulla in ulla stabilitate, quies nulla in perpetua ambitione, pax nulla in assidua emulatione, morsus perpetuus in conscientia inquietudine.

II. Unde deberent homines omnes percelli, timore ingenti, contremiscere omnibus membris, trepidare omnibus artubus, expallescere toto vultu, exhorrescere toto animo, si audirent unum unicum ex toto humano genere reperiri, vel olim fuisse reperi- tum, qui vel semel lethali noxa Deum offendisset. Hæc ceitè evenirent si homines immensam Dei perciperent Bonitatem, intelligerent Majestatem. Jam verò cum peccatum sit malum, malorum omnium maximum, summa miseria, extrema infelicitas; dedecus turpissimum, tamen eodem die, & hora quâ in tantam inciderunt calamitatem, plaudunt manibus, saltant pedibus, modulantur vocibus, & fruuntur cunctis voluptatibus. Itanè verò, tam es cæcus, ut non videas? tam demens, ut non capias tantum malum, quod nocet tibi amplius, quam aut affligendo Diabolus, aut puniendo Deus possit? Quòd, dum pœnis vindicatur aternis, nondum dignis vindicatur? Quod punctulo deletatur unico, pœnas luit nunquam finiendas. Quæso te, quisquis peccator es, & fidelis; cre-

desine hoc, & audes? & non times? non doles? non tremis? non sapis? Audi tandem monentem fidem, spem animantem, timorem minitantem, pudorem increpantem, amorem allicientem. Tantum tibi est tantilla rei pessimæ voluptas, ut eam pœnis compères æternis? tantilli tibi est Dei inimicum esse? cuius inimicitia, est felicitatis jacturâ, damnationis sententia? quem nec fallere potes quia Sapientia est, nec evadere, quia immensitas est, nec vincere, quia omnipotentia est.

III. Hoc jam tanto malo, ut libereris, nullo opus labore, nulla molestia, sumptu nullo: non est necesse itinera suscipere, maria trajicere, alpes conscendere: excusare ista posses omnia. Agnosce tantummodo, quod nosti verissimum: detestare, quod scis pessimum: prode, quod credis fore secretissimum, veluti soli, qui antè vitam fundat, quàm illud vel sippo vulget; & ecce tantum malum evasisti. Quòd si difficile tibi accidit, pessimè infelicitate tua statuis iniquissimè de summo discrimine judicas. Quomque tandem differre statuis, qui nec de puncto ad pœnitentiam tibi indulgendo certus es? dum hominem invenias? cujus auribus fidas, cujus certitatem non meruas, à qua redargui non horreas? dum non libuerit amplius, totamque peccandi libidinem expleveris? dum peccare amplius mortis veter necessitas? ah te! periculosa nimis mora est, dubia nimis hora est? ah! malum tempore fit majus, morâ periculosius, curatu difficilius: & aperire medicorum? vulnus est, & lethale quidem, & differs medicinam? pondus est in abyssum usque deprimens, nec vis deponere? Si peccati enormitatem sic animo

comprehenderes, & Dei Majestatem : ut Gerardus ille, cum eo & tu diceres : *Verè graviora quàm infernus habet tormenta, qui tot considerans in bonum, ô infinitum, peccata & scelera, zelo pro Domino comeditur.* Ac deinde magno erga Dei felicitatem affectu exclamabat : *Modò tu Deus meus in caelo, licet ego in aeternum in inferno.*

29. DIES NOVEMB.

Diligenti Deum sufficit illi placere quem diligit.

S. Leo serm. 7. de Jejun. sex mens.

Placere I.
Deo, debet
esse omnis
noster la-
bor.

Non tibi displiceat hodie expendere quomodò Deo placeas, ut placendo, illum olim possideas. Primum Deo placeat, qui fugit quæ ei displicent, & facit quæ ei placeant. Hinc fugit talis omnia mala, & satagit facere omnia bona. Unde Augustinus : (a) *Quod ei placeat, dabit nobis : si quod ei displicet in nobis, displiceat & nobis.* Ita ardebat S. Theresia placere Deo, ut rarum illud, & inauditum ab hominum memoria ediderit votum faciendi semper illud, quod nosset magis placere Deo. Ut porrò cognoscas quæ sint quæ Deo magis placeant, accipe hujus rei methodû à S. Thoma Aquinate. Hic magis studiosus Theologiæ Mysticæ, quam Scholasticæ, flexis humi poplitibus, hanc orationem, quam & ipse concinnavit, recitabat, videlicet : *Concede omnipotens Deus, quæ tibi placita sunt. Primò, ardentè concupiscere. Secundò, prudentè investigare. Tertio, veraciter agnoscere. Quarto, perfectè adimplere. Primò, nulli placere appetam,*

O o o 5

(a) *De nat. & grat. c. 33.*